



บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยในรอบ 25 ปีที่ผ่านมา จากลาวไคววา เป็นการเน้นความสำคัญในการเรียนโครงสร้างภาษา (หน่วยศึกษานิเทศก์ 2527 : 12) ทั้งนี้เพราะแนวการสอนที่ใช้กันอยู่ในขณะนั้น เป็นแนวการสอนที่เรียกว่า "แนวการสอนแบบเก่า" (The Traditional Method Approach) แนวการสอนในแนวนี้ได้แก่ แนวการสอนแบบแปล (The Grammar Translation Method) แนวการสอนแบบตรง (The Direct Method) แนวการสอนแบบฟัง-พูด (The Audio - Lingual Approach) แนวการสอนแบบเก่านี้เป็นที่นิยมสอนกันทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลดังนี้ เจ. ที. โรเบิร์ต (J.T. Roberts, in Valerie Kinsella, ed. 1982 : 98 - 99) ได้กล่าวว่า การสอนแบบเก่านี้มักจะเป็นที่นิยมกันในหมู่วัยที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ทั้งนี้เพราะเพียงแค่อ่านไปตามหนังสือเท่านั้น ไม่ต้องการเทคนิคการสอนใหม่ๆ

แนวการสอนแบบเก่าที่นิยมใช้กันมากคือ แนวการสอนแบบฟัง-พูด (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 4) แนวการสอนแบบนี้ยึดหลักแนวคิดของ ชาลส์ ซี. ฟรีส (Charles C. Fries) นักภาษาศาสตร์ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มนำความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยย่ำว่า ภาษาคือภาษาพูดและภาษาเป็นระบบที่มีโครงสร้างต่างๆกัน นอกจากนี้ แนวการสอนแบบฟัง-พูดยังได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีทางจิตวิทยาจากแนวคิดของ บี. เอฟ. สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ที่ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมทางภาษาเป็นพฤติกรรมที่มีผลบังคับได้และสามารถนำไปใช้อธิบายกระบวนการของการสร้างภาษาใหม่

วิธีสอนในแนวการสอนแบบฟัง-พูด ที่เห็นได้ชัดก็คือ การท่องจำและการฝึกซึ่ง

เป็นเครื่องมือในการสร้างนิสัย การฝึกทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะจะต้องดำเนินการฝึกความสำคัญขึ้น ก่อน-หลัง ดังนี้คือ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน การสอนจะต้องคำนึงถึงการฟัง-พูด เมื่อฟัง เข้าใจและโต้ตอบไ้แล้ว การอ่าน การเขียนก็จะเป็นของง่าย อย่างไรก็ตาม แม้ความเชื่อนี้จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป แต่ในทางปฏิบัติแล้ว การฝึกฟัง-พูดอย่างมีประสิทธิภาพก็ยังปรากฏผลน้อยมาก จากปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้เกี่ยวข้องในการสอนภาษาทางภาคพื้นสนใจที่จะปรับปรุงแนวการสอนแบบฟัง-พูดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แนวคิดใหม่ๆ ในด้านการเรียนการสอนภาษาเริ่มขึ้นหลังจากที่ โนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ภาษาโดยเน้นกระบวนการทางสมอง หรือความสามารถในการเรียนรู้ภาษาซึ่งมีอยู่ในทุกคนตั้งแต่เกิด (Innate Ability) การเรียนรู้ภาษามีอิสระ เพราะการวางเงื่อนไขหรือปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกแต่ประการเดียว การเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมที่คงเกี่ยวข้องกับกระบวนการของสมองมากกว่าที่จะเป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า แนวคิดเกี่ยวกับภาษาที่เปลี่ยนไปนี้ เป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งผลต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้วย กล่าวคือการสอนภาษาซึ่งแต่เดิมการสอนทักษะความสำคัญคือ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียนนั้นไม่ทำให้การเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์เสมอไป ทั้งนี้ครูจึงไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกทักษะดังกล่าวออกจากกันในการสอน

แนวคิดเรื่องการสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กันโดยไม่แบ่งแยกทักษะในการสอนหรือที่เรียกว่า ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) นี้เป็นหลักการข้อหนึ่งของแนวการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมาย (The Communicative Approach)

ดอน เบอเรน (Donn Byrne 1980 : 103) กล่าวถึงทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) นี้ว่า กระบวนการของการสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กันนั้นคือการสอนหรือฝึกทักษะหนึ่ง แล้วมีกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อฝึกทักษะอื่นๆ ที่เหลือ โดยในการสอนของพยายามรวมทุกทักษะเข้าไว้ด้วยกัน

เฮจ จี วิคโรวสัน (H.G. Widdowson 1979 : 144) กล่าวถึงการสอนทักษะทั้งสี่ตามแนวการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายว่า งานที่จะให้ผู้เรียนทำนั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับงานที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ในด้านการสื่อความหมายในภาษานั้นๆ

การสอนภาษาที่ยี่สิบศตวรรษนี้ควรหลีกเลี่ยงการสอนแยกทักษะ เพราะฉะนั้นจึงไม่ควร
ใหญ่เรียนมีความรู้ในทักษะแต่ละด้านแยก เป็นอิสระจากกัน

คริสโตเฟอร์ เอ็น แคนลิน (Christopher N. Candlin 1981: 4) ใ
รูปแบบของการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมายว่า งานที่กำหนดให้ใหญ่เรียนทำจะคง
ประกอบไปด้วยทักษะที่สมบูรณ์แบบซึ่ง รวมทั้งทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ตลอดจนถึง
ทักษะในด้านการวิหิตเหตุผล

แบร์รี พี เทเลอร์ (Barry P. Taylor 1983 : 69) กล่าวถึงการสอน
ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมายว่า หลักการที่สำคัญในการสอนนั้นคือ ครูจะคงจัด
บรรยากาศในห้อง เรียนเพื่อใหญ่เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมาย
และจะคงสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กัน ซึ่งความคิดเห็นของ แบร์รี พี เทเลอร์ (Barry
P. Taylor) นี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ เอ็ม คานเนล (M. Canale 1983: 2-28)
ในเรื่องการสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กัน

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายนี้ จะเน้นการสอน
ทักษะที่ผสมผสานกัน อาจกล่าวได้ว่า ยังไม่มีผู้ใดกล่าวถึงลำดับขั้นทักษะในแนวการสอน
ภาษา เพื่อสื่อความหมายนี้ ดัง เช่นที่กล่าวไว้ในแนวการสอนแบบฟัง-พูด

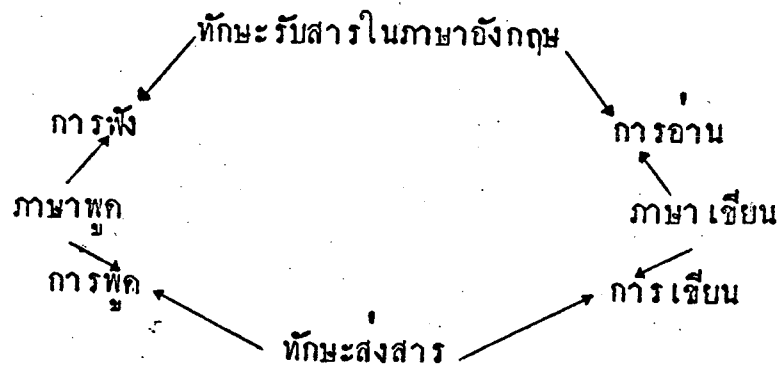
เคนเนท ชัสเตน (Kenneth Chastain 1980 :1-2) ได้กล่าวว่ ภารกิจ
ของการที่จะพัฒนาวิธีการสอนภาษาที่สอง ครูคงพยายามเข้าใจกระบวนการที่เกี่ยวข้อง
กับการเรียนภาษาที่สองทั้งหมด ซึ่งจากการสังเกตการเรียนภาษาที่สอง ของผู้เรียนนั้น
พบว่า ผู้เรียนจะรับข้อมูลทางภาษา (Input) โดยผ่านทาง การเห็นและการฟัง และ
แสดงออกในด้านการใช้ภาษาทางการพูดและการเขียน ปัญหาที่จริง เป็นเรื่องของการให้
ข้อมูลทางภาษา (Input) โดยพิจารณาว่าจะจัดลำดับข้อมูลทางภาษาไต่อย่างไร

เรื่องการจัดลำดับข้อมูลทางภาษาในการสอนนั้น ดี เอ วิลกินส์ (D.A.
Wilkins) ได้เสนอหัวข้อในการสอนภาษาในสถานการณ์ต่างๆ โดยเรียงลำดับจาก
เนื้อหาที่ง่ายไปจนถึง เนื้อหาที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น แต่ยังไม่มีการกล่าวถึงลำดับขั้นทักษะ
ที่จะเสนอในการสอน นอกจาก สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen)
ซึ่งได้ทำการศึกษาในเรื่องการเรียนรูภาษาที่สอง โดยพูดถึงกระบวนการเรียนรูว่า มีอยู่

2 แบบ คือ การเรียนรู้ (Learning) และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition)

การเรียนรู้ (Learning) นั้น เป็นกระบวนการที่เน้นในเรื่องรูปแบบ (Form) ความถูกต้อง มีความเกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ทางภาษา (Grammatical Syllabus) ซึ่งมีการเรียงลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาไว้มาก่อนล่วงหน้า ส่วนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) นั้นเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยมีขั้นตอนที่เป็นไปตามธรรมชาติคล้ายกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและเป็นไปเพื่อสื่อความหมาย (Communication) โดยแท้จริง ไม่มีการกำหนดขั้นตอนในการเรียนรู้ทุกรูปแบบของภาษาทางภาษาศาสตร์ (Surface Linguistic Properties) การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) นั้นเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายใน โดยผู้เรียนไม่รู้ตัว ในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) การพัฒนาในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในสถานการณ์สื่อความหมายนั้นไม่อาจอาศัยความรู้จากการเรียนเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจำเป็นต้องเกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) (Stephen D. Krashen 1982 : 9) และจากเรื่อง การเรียนรู้จิ้งลาว สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen 1983 : 32-52) จึงเสนอรูปแบบของการนำเสนอลำดับขั้นของทักษะในการสอนภาษาในรูปแบบของภาษาพูด โดยกล่าวถึง การสอนภาษาแบบนี้ไว้ในสมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) ว่า การพูดนั้นไม่ไ้มาจากการสอนโดยตรง การพูดจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสร้างความรู้ในสมองหลังจากที่ได้รับข้อมูลทางภาษาในจำนวนที่พอเพียง รูปแบบภาษาที่ไ้คนั้นจะไ้มาจากการฟังหรือการอ่านด้วยความเข้าใจ ส่วนการเขียนนั้น จะไ้มาจากการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพูด จึงอาจกล่าวไ้ว่าแนวคิดของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) นั้นเน้นในเรื่องที่ว่า การสอนควรเริ่มลำดับทักษะจาก การฟัง-อ่าน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ทักษะรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนรู้ทักษะการพูด-เขียน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ทักษะส่งสาร (Expressive or Productive Skills) โดยช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทักษะส่งสารไ้เร็วขึ้นหรือช่วยให้เกิดการเรียนรู้ไ้ง่ายขึ้น กล่าวโดยสรุปคือ ทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับทักษะส่งสาร

บี วิ เมลยาเยฟ (B.V. Belyayev 1963 : 33) ไคเสนอแบบจำลองที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะรับสารกับทักษะส่งสารไว้ดังนี้



จากแบบจำลองนี้จะเห็นว่า ภาษาพูดนั้นเป็นกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างทักษะการฟังและการพูด ภาษาเขียนก็เป็นกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างการอ่านและการเขียน ซึ่งจากแบบจำลองนี้จะเห็นว่า ทักษะการฟัง-อ่าน ซึ่งเป็นทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด-เขียน ซึ่งเป็นทักษะส่งสาร

เอ็ม เคลเลอร์แมน (M. Kellermann 1981 : 5) กล่าวว่าการใช้ภาษาพูดคือความหมายในท้องเรียนจะช่วยสร้างเค้าโครงแนวคิดในการเขียนไคและความสามารถทางการฟังจะช่วยในคานการอ่านอีกควย (M. Kellermann 1981 : 29)

เฮฟ ฮีส์ และ ที เกอร์ วรีส์ (F. Heys and T. De Vries, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 6) ไคทดลองสอนไคโดยการเพิ่มปริมาณการอ่าน เฮฟ ฮีส์ (F. Heys) ทำการทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ระดับ 9-12 ในปี 1962 ไคโดยแบ่งเป็นกลุ่มเขียนและกลุ่มอ่าน ผลปรากฏว่า กลุ่มอ่านมีผลสัมฤทธิ์ในคานการเขียน ไคโดยไคคะแนนเนื้อหา การเรียบเรียงรูปประโยค การเชื่อมคำ การเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน ก็กว่ากลุ่มเขียน ในทำนองเดียวกัน ที เกอร์ วรีส์ (T. De Vries) ไคทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 5 ในปี 1970 ไคโดยไคกลุ่มหนึ่งอ่านและอีกกลุ่มเขียน ประเมินผลไคโดยการทดสอบการเขียน ผลปรากฏว่า กลุ่มอ่านมีผลทางการเขียนก็กว่ากลุ่มเขียน ผลจากการทดลองทั้งสองครั้ง อาจสรุปไคว่า การไคขอมูลทางภาษา (Input) ทางการอ่านมีผลค่อพัฒนาการคานการเขียน นั่นคือ ทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะส่งสาร หรืออีกนัยหนึ่ง อิทธิพล

ของการเสนอข้อมูลทางภาษา (Mode of Input) โดยการนำเสนอทักษะที่ถูกต้อง เหมาะสม ในการสอนของครู จะมีส่วนช่วยใหญ่เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ใฝ่ใจขึ้นหรือเร็วขึ้น

เมื่อหลักสูตรกำหนดใหญ่เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ (กระทรวง ศึกษาธิการ 2524 : 40) การจัดการเรียนการสอนในห้อง เรียนจึงยึดแนวการสอน ภาษา เพื่อสื่อความหมาย (The Communicative Approach) การจัดการเรียน การสอนโดยแนวการสอนนี้ บทบาทของครูได้เปลี่ยนไป คือ จากหน้าที่เป็นผู้สอน (Teacher) เป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) เพราะว่าครูจะต้อง รับผิดชอบในเรื่องการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อที่จะสนอง กับ ความต้องการและเจตคติของผู้เรียน นอกจากนี้ ครูยังจะต้องพิจารณาเลือก เรียง ลำดับ เนื้อหาและทักษะที่จะใช้สอนเพื่อใหญ่เรียนเกิดการเรียนรู้ ใฝ่ใจขึ้นหรือเร็วขึ้น

จากแนวคิดในเรื่องที่ว่า การเรียงลำดับทักษะที่ใช้ในการสอนภาษาอย่าง ถูกต้องนั้นจะช่วยใหญ่เรียนเกิดการเรียนรู้ใฝ่ใจขึ้น โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทักษะอื่น ใฝ่ใจขึ้นหรือเร็วขึ้นนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการทดลอง โดยการเสนอข้อมูล ทางภาษา (Input) โดยเรียงลำดับทักษะแต่ละทักษะแยกจากกัน โดยเริ่มจาก ทักษะรับสาร (Receptive Skills) ไปยังทักษะส่งสาร (Expressive or Productive skills) ตามแนวคิดในสมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) และ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร ทั้งนี้เพราะการ ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างทักษะรับสาร กับทักษะส่งสารในเชิงทดลองนี้ ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงว่า ทักษะรับสารกับทักษะส่งสารมี ความสัมพันธ์ต่อกันมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยที่ได้อบรมช่วยครูใน ด้าน การเสนอข้อมูลทางภาษาและการผสมผสานทักษะทั้งสี่ในการ เรียนการสอนเพื่อประโยชน์ อันจะพึงมีต่อประสิทธิภาพของการ เรียนการสอนในห้อง เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นทักษะ รมสารกับทักษะสงสาร

สมมติฐานในการวิจัย

จากผลการวิจัยของ จูดิธ โอ แกลลี (Judith O. Gary 1975) เจมส์ เจ แอชเชอร์และคณะ (James J. Asher et al. 1974) เทรซี่ ดี เทอเรล (Tracy D. Terrell 1977, 1982) เอฟ ฮีส และที เคอร์ วรีส์ (F. Heys and T. De Vries 1962) และ ที เคอร์ วรีส์ (T. De Vries 1970) ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์การ เรียนรู้ทักษะ รมสารและทักษะสงสาร มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้คือ

- สมมติฐานที่หนึ่ง ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดในทางบวก
- สมมติฐานที่สอง ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนในทางบวก
- สมมติฐานที่สาม ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังในทางบวก
- สมมติฐานที่สี่ ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก
- สมมติฐานที่ห้า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดในทางบวก
- สมมติฐานที่หก ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนในทางบวก
- สมมติฐานที่เจ็ด ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังในทางบวก
- สมมติฐานที่แปด ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า (ม.5) โรงเรียนยานนา เวศวิทยาคม สังกักรมสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ ภาคการศึกษาที่หนึ่ง ปีการศึกษา 2528 จำนวน 1 กลุ่ม มีนักเรียน
จำนวน 40 คน

2. ผู้วิจัยทำการสอนเอง โดยใช้เวลาในการสอนทักษะละ 10 คาบ คือ
สอนทักษะการฟัง 10 คาบ ทักษะการอ่าน 10 คาบ ทักษะการพูด 10 คาบ และ
ทักษะการเขียน 10 คาบ รวมทั้งสิ้น 40 คาบ

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษใน
ด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสารในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะ
ทางภาษาทั้งการฟัง การพูด และการเขียนแยกจากกันตามลำดับ

4. การวิจัยครั้งนี้มีค่าหนึ่งถึงองค์ประกอบอื่นๆ เช่น เพศ อายุ
เชาวน์ปัญญา เจตคติ ความสามารถในการเรียนวิชาอื่นๆของนักเรียน พื้นฐาน
ความรู้เดิมในวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนอาชีพของบิดา มารดา ผู้ปกครอง และ
สิ่งแวดล้อมทางบ้านว่าจะมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์มากน้อยเพียงใด

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ทักษะรับสาร คือ ทักษะที่ใช้ในการรับข้อมูลทางภาษาทั้งจากการฟัง
และการอ่าน

2. ทักษะส่งสาร คือ ทักษะที่ใช้ในการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับความคิด โดย
การถ่ายทอดออกมาในรูปของภาษาพูดและภาษาเขียน

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน คือคะแนนที่ได้จากการทดสอบจากแบบสอบที่
สร้างขึ้น

ประโยชน์ที่จะได้จาก การวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูในการปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับทางการศึกษา ในการปรับปรุงแบบเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจในการทำวิจัยทางด้านการเรียนรู้อังกฤษต่อไป